

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

พระจิตตคุดต์

ก่อนจ้งหัน

พระที่มาศึกษาใหม่ให้ดูให้ดีนะ ข้อวัตรปฏิบัติในวัดนี้พระท่านทำกันยังไง ๆ ให้ดูทุกคน ๆ ความพร้อมเพรียงสามัคคีเป็นธรรมโดยแท้ ความปลีก ๆ แวะ ๆ หลบหลีก ปลีกตัวใช้ไม่ได้ นั่นกิเลสกัดดับพระ ใครฉลาดไปทางนั้นเรียกว่าฉลาดแบบดับให้กิเลสกิน ทั้งหมดนี้เป็นงานเพื่อเรา ทำอะไรเพื่อเรา ๆ ไม่ได้เพื่อใคร ทำในวัดเพื่อเรา ทำอะไรเพื่อเรา ให้พากันศึกษาด้วยดี อย่ามาเรื่อย ๆ ราว ๆ มันขวางตามานานแล้ว ขอให้พินิจพิจารณาทุกคน มาศึกษาให้สมเหตุสมผลกับการมาศึกษานะ ตาดีหูดี ฟังให้ถึงใจ ฟังแล้วพิจารณา ดูแล้วพิจารณาเข้าไปหาใจ ๆ สติปัญญาอยู่ที่ใจ ความไม่เอาไหนก็อยู่ที่ใจ ให้พากันดูแล

เฉพาะข้อวัตรปฏิบัติ ทั้งในบริเวณศาลาหรือบริเวณนี้ให้ต่างคนต่างดู ที่ไหนว่างไม่มีใครทำให้รับเข้าไปทำ ๆ ทุกคน ๆ นะ ถูกต้อง ต้องพินิจพิจารณานะ นักปฏิบัตินี้เป็นอันดับหนึ่งในวงพุทธศาสนา ปฏิบัติธรรมโดยแท้ ๆ เพื่ออรรถเพื่อธรรมโดยแท้ จะเป็นผู้หุดตาดิไม่ชี้เกียจชี้คร้าน ไม่อืดอาดเนือยนาย นี่คือเรื่องของธรรม เป็นคติตัวอย่างแก่โลกได้สำหรับผู้ปฏิบัติอย่างนี้ ธรรมเป็นคติตัวอย่างแก่โลก ทั้งหลักธรรมชาติของธรรมเองและผู้นำไปปฏิบัติก็เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นด้วย นอกจากเป็นประโยชน์แก่ตัวเองแล้ว พินิจพิจารณาให้ดี ทำอะไรอย่าพรวดพราด ๆ ไม่ใช่เรื่องของธรรม ทำด้วยการพินิจพิจารณาทุกอย่าง นั่นแหละเรียกว่าธรรม จะไปทำงานภายนอกภายใน จะเป็นธรรมล้วน ๆ ตามสัดส่วนของงานนั้น ๆ นั่นแล

สำหรับผมเองที่จะดูแลพระเณรทั่วถึงเหมือนแต่ก่อนจะไม่ทั่วเวลานี้ ให้งานของผมเองก็แล้วกัน ยังมีข้างนอกวัดอีกด้วยนะ ข้างนอกวัดนั้นก็เลอะ ๆ เทอะ ๆ ซึ่งไม่ใช่เรื่องของวัดของพระเลย มันก็ได้อนุโลมทำไปตามอย่างนี้แหละ เตี้ยวนี้อะไรจะหรุ ๆ หรา ๆ ขึ้นเป็นวัตถุไปหมด วัตถุคือเรื่องของโลกของกิเลส นามธรรมเป็นเรื่องของพระอะไรจะไม่ดีขนาดไหนขอให้เจดิตลอดนะ สติปัญญารักษาใจให้ดี อยู่ที่ไหนดีหมด นี้เรียกว่าผ้าขี้ริ้วห่อทอง มีสติปัญญาอยู่ในนั้น ไอ้หรุ ๆ หรา ๆ ข้างนอกมันเรื่องของกิเลสทั้งนั้น อย่าเอาเข้ามายุ่งในตัวของเราและในวัดในวาเรานะ เสียหมด

กิเลสมันออกหน้าทัพ ๆ ใครรู้ไหม ไปที่ไหน ๆ กิเลสออกหน้าทัพ ๆ ทั้งนั้น สร้างนั่นสร้างนี่ ทำนั่นทำนี่ มีแต่วัตถุเรื่องดินรนเป็นบ้ำกันทั่วโลกนั่นแหละ จิตมันค้นหาความช่วยเหลือจากเจ้าของอยู่จากทางสติปัญญา มันไม่ได้สนใจนะ หรุหรร่าภายในใจ

นี่เลิศเลอนะ ภายนอกไม่ได้มีอะไรแหละ เติมโลกอยู่นี้แหละ แต่โลกไม่ได้พันความเดือดร้อน มีความเดือดร้อนทั่วกันทั้ง ๆ ที่สิ่งเหล่านี้เติมบ้านเต็มเมือง เพราะหัวใจแห่งผากจากธรรม ถ้าธรรมมีในใจจะหรรษาไม่หรรษาอะไรภายนอก มันไม่ได้สำคัญยิ่งกว่าใจ เลิศอยู่ในนั้นนะ

ให้พากันดูใจให้ดี ระมัดระวังใจเป็นสำคัญมากที่สุดทีเดียว ผมรับหมู่เพื่อนไว้ผมรับในเรื่องทางด้านจิตใจมาก ๆ นะ ถ้าอะไรละอะ ๆ เทอะ ๆ ช่างนอกมันขวางใจทันที นี่พูดจริง ๆ ไม่คุ้มกับโลก ไม่คุ้มเลย ปีนี่รู้ทันที ๆ นอกจากจะพูดหรือไม่พูด ถ้าอะไรไม่เสียหายมากก็เฉย ๆ ไปเสีย ถ้าอะไรจะเสียหายก็บอกก็เตือน พากันจำเอา หุติตาดีซิ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๒๑ บาท ๕๐ สตางค์ ดอลลาร์ ๑๔๑ ดอลลาร์ ทองคำเราจะขยับขึ้นเรื่อย ๆ นะจากนี้ต่อไปเรื่อย ๆ การเทศน์ว่าการก็ตั้งที่หลวงตาเคยเรียนให้ทราบแล้วว่า การเทศน์นี้เราจะเทศน์เฉพาะงานที่จำเป็น ๆ เพราะมันเกี่ยวโยงกับทองคำ ๑๐ ตัน เวลานี้ทองคำเราได้แล้ว ๕ ตันกับ ๑๓๒ กิโลกรัม การเทศน์ถ้าหยุดไปเสียทั้ง ๆ ที่ทองคำซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายเราตั้งเอาไว้อย่างนั้นแล้วก็เข้ากันไม่ได้ จึงต้องเกี่ยวโยงกับการเทศน์ ไม่มากก็มี เป็นระยะห่าง ๆ ไปเกี่ยวโยงกับทองคำ ๑๐ ตัน สำคัญตรงนี้นะ ยังต้องมีเทศน์ไปอยู่อย่างนั้นเพราะเกี่ยวกับทองคำ พอทองคำได้ตามจุดมุ่งหมายเมื่อไรแล้วเหล่านี้ก็ค่อยเป็นไปเอง แล้วเราจะประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากัน เช่นเดียวกับเราประกาศออกเป็นผู้นำเบื้องต้น

เราประกาศตัวออกเป็นผู้นำเบื้องต้นนั้นเราเป็นผู้ประกาศเอง เพราะฉะนั้นเมื่อเราประกาศแล้วก็เรียกว่าขึ้นเวที เอาจริงเอาจังทุกอย่าง ทีนี้เวลาถึงจุดมุ่งหมายที่เราต้องการกันทั่วหน้าสำหรับเมืองไทยเราแล้ว คือทองคำ ๑๐ ตันแล้ว อันนั้นมันจะค่อยลดของมัน สุดท้ายถ้าควรประกาศก็จะประกาศ แต่มันควรอยู่แล้วเวลานี้ มันยังไม่ควรก็แต่ทองคำยังไม่ได้ ๑๐ ตันเท่านั้น ถ้าหากว่าทองคำได้ ๑๐ ตันแล้วประกาศเมื่อไรก็ได้ ควรตลอดเวลา นีรุธทองคำ

คราวนี้รู้สึกว่าได้เร็วนะ ตั้งแต่มอบที่ สวนแสงธรรม วันที่ ๑๑ เมษายน ผ่านมาแล้วนี้ เวลานี้ได้ ๗๓ กิโล ๒๗ บาท ๖๔ สตางค์ เมษายน พฤษภาคม มิถุนา วันนี้นวันที่ ๑๑ ใช้ไหมพอดี ๒ เดือนเต็ม ถ้านับเมื่อวานนี้ด้วย เอา ๒๐ เลขก็เป็น ๔๗ บาท ก็อย่างนั้นแหละ ขึ้นไปเรื่อย จะให้ขึ้นเรื่อย ๆ จะพยายามให้ถึงจุดมุ่งหมาย ๑๐ ตันแหละ เวลานี้ที่มันขาดอยู่ไม่ถึง ๕ ตัน ให้ต่างคนต่างพยายามชวนขวายกันไป เราแน่ใจว่าได้ เรื่องซำกับ

เรื่อก็อยู่ในระยะที่เราช่วยชาติของเราแน่ะ อยู่ในระยะนี้ ต้องได้ จุดใหญ่ของเราคือ ทองคำ ดอลลาร์เคียงข้างกันไป

(หลวงตาเจ้าคะ บางคนบอกพอเห็นหลวงตาประกาศซื้อทองคำ เขารู้เลยว่าทองคำจะขึ้น เขาก็ซื้อตุนไว้เลย เขาก็ได้กำไรจากที่หลวงตาประกาศ)

ก็เราประกาศมาตั้งแต่วันออกช่วยชาตินู่น มันมานอนตายอยู่หรือ ทำไมมันไม่ขึ้นแต่ก่อน

(พอหลวงตาว่าช่วงนี้จะเบิกเงินออกมาร้อยล้านไปซื้อทองคำ เขาบอกทองขึ้นแน่เลย)

โอ้ย พวกบ้า เราก็เลยเป็นบ้า กลับไปนี่จะต้องไปล้างหูมันสกปรก

(เมื่อวานหนูไปงานศพเขาก็พูดกันว่า พอหลวงตาซื้อทองคำที่ไรทองขึ้นทุกทีจริง ๆ ค่ะ)

เราไม่ค่อยถือขลังอะไรนักเรื่องเหล่านี้ แต่เราไปขลังเอาเรื่องแมว นี่มันน่าขลังจริง ๆ นะแมว เราเอาข้ออ้อยดำมาจากโยมแม่ เขาเอาอ้อยดำมาผสมยาให้โยมแม่ ที่นี้ข้ออ้อยทั้งอยู่นั้น เราก็อว่า เอ้า นี่มันจะเกิดอยู่นะไปปลุก ตามันดีอยู่ เราก็เลยถือมาปลุกไว้ข้าง ๆ กุฏิ แต่ก่อนตันไม้ยังไม่ใหญ่ พอปลุกไว้แล้ว โอ้ย มันขึ้นเขียวช่อม เราก็อพูดย่อ ๆ เอาเลย เห็นมันสดเขียวงดงามมาก อ้อยดำประมาณสักสองสามข้อเอามาปลุกไว้ มันขึ้นจริง ๆ โอ้ย สูง เรานึกในใจ แถวนี่หนูไม่กินอ้อยเหมือนหนองฝื่อ คือหนองฝื่อมันอยู่ข้างกุฏิเราเหมือนกัน อ้อยสวย ๆ หนูมาตากมาถางมันเอาไปกินเรื่อย เราเลยระลึกถึงอ้อยที่หนองฝื่อ เห็นอ้อยเราเขียวช่อม อ้อยที่นี้หนูมันไม่กินเหมือนหนูหนองฝื่อ เราว่างั้นนะ

พอลงคินนั้น โอ้ย ปราบเรียบเลย ไม่มีอะไรเหลือจริง ๆ นะ ไม่มีต้นชีฟ้าเลยหมดจริง ๆ โถ มิ่งก็กินเหมือนกันหรือ มันยังงักัน เราก็อดูพร้อมกับเรียกแมวด้วยนะเดี๋ยวนั้น เรียกไว้กวัก ๆ แบบนิสสัยนี้แหละ แมวไปไหนนี่วะ หนูมาทำลายศาสนาทำลายโยมแม่เสียด้วย เราปลุกให้โยมแม่ มาตากมาถางหมด ใ้อส่วนที่เราคิดถึงหนูเราไม่ว่าเก็บไว้เสียก่อน เหนอ แมวไปไหนวะ เราร้องไ้ก้ก้ก้ขึ้น ชูมันเฉย ๆ เราไม่มีเจตนาอะไร นี่ที่ว่ามันขลังมันแปลกอยู่นะ พอเราร้องไ้ก้ก้ก้ขึ้น ตอนปิดกวาดบาย ๔ โมง ไปเจอเอาที่หนูมาตากมาถางอ้อย หมดจริง ๆ นะไม่ใช่ธรรมดา เราก็อไว้ก้ก้ก้ขึ้นร้องหาแมว พอปิดกวาดเสร็จเรียบร้อยแล้ว หมู่เพื่อนกำลังขนน้ำขนท่าจากบ่อขึ้นใส่ตุ่มใส่ไห เราก็อเดินมาพักศาลาหลังเล็ก ๆ แต่ก่อนศาลา สร้างวัดใหม่เล็ก ๆ เราขึ้นมานั่งศาลา

สักเดียว อ้าว ๆ มาแล้วแมวนะ มาตรงนั้นเสียด้วย ฟังเสียง อ้าว มันเสียงแมวนะนี่ อ้าว ๆ มาเลย ตรงมาที่หนูถาง มาดูแมวจริง ๆ หรือ โอ้ย โผล่มาจริง ๆ สีเหลือง

ใหญ่ยาว ไม่ใช่เล่น ตั้งแต่สร้างวัดมาก็ไม่เคยเห็นแมว วันนั้นทำไมมา ท่างกันไม่ถึงสอง ชั่วโมง หลังจากนั้นเราก็ก่อออกมาเนาะ มันก็อ่าว ๆ ออกมา โผล่มานี้เลย โอ้ มึงมาหรือนี่ กูเรียกหามึงเฉย ๆ กูไม่ให้มึงมากัดหนูกูนะ หนูก็หนูวัดแมวกี่แมววัด สูอย่าทำลายกันนะ เขาก็เดินจากไปนั่น เอาดูซิเนะ เขาก็เดินจากไปนั่น ตั้งแต่วันนั้นวันเดียวไม่เห็นอีกเลยจนกระทั่งปานนี้ แมวตัวนั้นไม่เห็นเลย เห็นเฉพาะเวลานั้นมันมา นี่จึงว่ามันเป็นยังงี้รู้สึกจะขลังอยู่นะ พอเรียกไว้ก๊วกขึ้น แมวไม่เคยเห็น มาแล้ว อ่าว ๆ มาทางนั่นเลย

แล้วไอ้หนูตัวนี้มันก็แปลกอีก พอมันขึ้นเขี้ยวขึ้นอีกแล้วก็ไปเห็น เอ้ สงสัยหนูตัวนี้ แมวกัดมันตายตั้งแต่วันนั้นแล้วเหอ ไม่เห็นมากัดอ้อย ว่าอีกนะ นึกในใจ ไปเห็นนี้ แมวกัดมันตายตั้งแต่วันนั้นแล้วเหอ เราก้เรียกหามันเฉย ๆ ไม่ได้เรียกให้มันมากัดหนู มันกัดหนูเหอไม่เห็นมันมาถางอ้อยนี้ พอคืนวันนั้นเสร็จอีก มันเป็นอย่างนั้นเนะ คืนวันนั้นหมดเลยจริง ๆ ถางเรียก โอ้ มึงยังอยู่หรือ หยุด แต่ต่อไปมึงอย่ามาทำนะ มันแปลกเหลือเกิน ทีนี้ครั้นเวลามันขึ้นเป็นลำขึ้นจริง ๆ แล้วมันกินได้แล้วนะทีนี้เป็นลำ มันก็ไม่มาแตะตั้งแต่นั้นมาแล้วจนกระทั่งมันขึ้นเป็นลำเลยเทียว เราก้คิดคะนองอีก อ้อยนี้มันใหญ่แล้วหนูจะไม่มาเล่นงานอีกเหอ เรานึกกว้างนั้น กลางคืนมันก็มาพาดเอาลำนั้นอีก พุดวันไหนเป็นวันนั้น มันแปลกอยู่

พอดังนั้นก็บอกมัน ยินบอกอยู่ที่คออ้อยเนะ ทีนี้มึงอยากกินก็มากิน มึงอย่ามาถางหมดนะ มึงต้องการลำไหนให้มึงมากัดเออลำนั้นแล้วดึงเข้าไปในป่า ไปกินในป่าที่ละลำ ๆ มึงอย่ามาถางหมด เดี่ยวมึงไม่ได้กินนะ แม่กูก็ได้กิน ให้มึงมาเอาที่ละลำ มึงต้องการเอาไปกินในป่า กูไม่หวงแหละ เรว่าอย่างนั้น ตั้งแต่นั้นมา อ้อย สอนได้จริง ๆ นะ เขามาเอาที่ละลำเข้าไปกินในป่า กินอย่างนั้นตลอดอ้อยเรานั้นนะ มาลากที่ละลำ มันแปลกอยู่ นี่ที่เรียกว่ามันขลังเรื่องแมว อย่างอื่นไม่ขลังเรานะ เรื่องแมวนี่ถนัดชัดเจนมากที่สุดทีเดียว ระลึกปีที่ไรเอาที่นั้นในคืนวันนั้นเลย แปลกเหลือเกิน

มันก็แบบหลวงปู่ขาวท่านระลึกถึงช้างใหญ่ที่ถ้ำกลองเพล ช้างใหญ่ตัวนั้นมันมาบ่อย มันผ่านมาในวัดเราผ่านไปผ่านมาอยู่งั้น มันไม่ทำไมกับใครละ มันผ่านมา ตอนกลางคืนมันหากินมาตามกุฏิพระ มองเห็นตัวมันก็เฉย ๆ ทีนี้มันก็หายไป โห เป็นปี ๆ ท่านเลยระลึกถึงมัน แปลกนะ ท่านเล่าให้ฟังเอง กุฏิใหญ่ของท่านทุกวันนี้ที่ท่านเพ็งนอนอยู่แต่ก่อน พอท่านลวงไปแล้วท่านเพ็งมาแทน พอตีท่านก็นอนอยู่ห้องนี้ ทีนี้อยู่ ๆ พอประมาธลักเที่ยงคืนหรือค่อนคืน มันเองวงมันมาลูบคลำห้องที่ท่านอยู่ ท่านรู้สึกตัวขึ้นมา หือ “ขโมยมาเหอ มากี่ไม่มีอะไรให้แหละ มีพรหมผืนหนึ่งปูไว้ข้างล่าง ถ้าอยากได้ก็เอาเสียนะ” ท่านบอกช้าง นึกว่าขโมย หือ ขโมยมาหาขโมยของหรือ ไม่มีอะไร มีพรหมผืนหนึ่งปูอยู่ข้างล่าง ถ้าอยากได้ก็เอาไปเสียน ท่านว่างั้น

พอตื่นเข้ามาไปดู มันเดินมานี่ ชุ่มประตุนี่มันไม่ทำลาย มันเดินลัดเลาะมา ออกไปก็ไปเหยียบกองดินทราย ออกจากทางนี้ มันตั้งหน้าไปเหยียบจริง ๆ ไปเหยียบบรอย โถ เราวัดดูได้ศอกหลวงจริง ๆ ศอกหลวงเต็มเลย เราเอาไม้มาวัดดูจริง ๆ ที่มันไปเหยียบไว้ นั่น พอไปเหยียบท่าน ท่านเล่าให้ฟัง มาดู โอ๊ย จริง ๆ ท่านเรียกหามันในคืนนั้นมันก็มา ท่านก็เลยรำพึงต่อไปอีกว่า มึงยังมาหากูอีกนะ แต่นี้ไปมึงอย่ามานะ อันตรายมันมาก ท่านบอกอย่างนั้นนะ พวกเปรตพวกผีเต็มบ้านเต็มเมือง อย่ามาอีกนะ ตั้งแต่นั้นมาไม่เห็นเลย จนกระทั่งท่านล่วงไป หายไปไหน ตายแล้วละทำ มันก็แปลก ท่านพูดถึงข้างมันก็มา

อย่างท่านหลวงปู่มนี่ โอ๊ย เด่นมาก เรื่องอย่างนี้เด่นจริง ๆ พูดอะไรไม่ได้ เราจับทันทีเลยถ้าท่านพูดถึงเรื่องอะไร คอยดูนะบอกเลย เราเป็นนักตืออยู่แล้ว มันหากคิดเรื่องของท่านแย็บออกมาตรงไหนเราจะจับเอาไว้เลยพอท่านพูด นี่เวลานี้ท่านพูดเรื่องนี้ คอยฟังนะ มากะชิบองค์ใดองค์หนึ่งที่ไวใจนั้นแหละ คอยดูนะ ไม่นานละเรื่องนี้จะโผล่ขึ้นมา เป็นจริง ๆ ทุกครั้งเลย ท่านพูดที่ไรเป็นจริงทุกครั้ง ๆ หลวงปู่มนี่ เรียกว่าทุกอย่างถ้าท่านพูดออกมานี้เด็ดขาดมาก ตรงเป้ง ๆ เลย หลวงปู่มนี่เรายกนิ้วให้เลย เก่งมากทีเดียว เหมือนว่าเทวดาคอยฟังท่านอยู่ พอท่านคิดเรื่องอะไรหรือพูดเรื่องอะไร เหมือนว่าเทวดาคอยกะชิบ เรื่องหลวงปู่มนี่เรียกว่าเด่นมากจริง ๆ ถ้าท่านพูดอะไรออกมาแล้วจับเอาไว้เลย คอยดู มาจริง ๆ เป็นจริง ๆ ถึงว่า เอ้ เทวดาคงจะสิงสถิตอยู่ คอยดูวาระจิตของท่านที่คิดเรื่องอะไรตลอดเวลา มั่ง พอท่านแย็บอะไรออกมานี้ตรงเป้ง ๆ เลยนะ นี่สำคัญมากนะ จิตใจของท่านที่บริสุทธิ์ มีฤทธิ์มีเดชอยู่ในนั้นแหละ

หลวงปู่มนี่ชัดเจนมาก เราพูดเล่นเฉย ๆ นะ เราไม่ได้ขลังอะไรกับแมว ตั้งแต่ไอ้หยงมันยังเท่าเรา ถ้าขลังมันจะมาเท่าเราทำไม แต่ไอ้หยงมันยังเท่าเรา เราได้ตีไอ้หยง ก็ต่างคนต่างไม่ขลังวางั้นเถอะ เราก็พูดเล่นไปอย่างนั้น เรื่องพวกเทพมีอยู่อย่างนั้น ที่เทวดารักมากก็คือพระจิตตคุดต์ อันนี้เด่นมากทีเดียว เทวดารักไม่ยากให้ไปไหนเลย พวกรุกขเทวดารักษาท่านตลอดเวลา ใครมาเพ่นพ่านไม่ได้นะหากมีอันเป็นไปอยู่ในนั้นแหละ อยู่ในบริเวณนั้น จนใครก็กลัวกันทั้งนั้น มาทำอะไรไม่ได้หรือเพ่นพ่าน ๆ อะไร ผิด ๆ พลาด ๆ ไม่ได้นะ หากมีอันเป็นไปอันหนึ่งจนได้ พวกเทพเขาก็ไม่ทำแรงอะไรละ เขาทำเดือนเฉย ๆ หากคอยรู้อยู่

พระจิตตคุดต์นี้เป็นพระที่พวกเทพรักมากที่สุด ในประวัติเมืองคันทน์ที่พวกเทพเจ้ารักมาก ไปไหนไม่ยากให้ท่านไป ท่านตกลงอยู่ในถ้ำนั้นตั้ง ๖๐ พรรษานะ ท่านไม่ไปไหนก็เพราะสงสารพวกเทพว้างั้นนะ แน่อย่างนั้นแหละ พวกเทพรุมล้อมตลอดเวลา รักษาตลอดเลย แม้ที่สุดตั้งแต่พระราชามานิมนต์ให้ไปฉันในพระราชวังหรือให้ไปเยี่ยม

ท่านก็ไม่ไป ๆ จนกระทั่งพระราชารับสั่งเลยเถียว ประกาศรับสั่งให้เอาผ้ามามัดนมแม่ ลูกอ่อนไม่ให้กินนมลูก จนกระทั่งพระจตุตคตุตต์ลงมาเมื่อไร จึงจะประกาศเปิดผ้าให้ลูก กินนมแม่ โอ๊ย.พอประกาศอย่างนั้น เพราะนิมนต์ยังงิท่านก็ไม่ไป ต้องหาอุบายชิพระ ราชา เลยต้องเอาผ้าไปพันนมแม่ละชิ ไม่ให้ลูกอ่อนกินนม แล้วก็ประกาศขึ้นมาเลย

คนก็ขึ้นไปหาท่านบอกว่าพระราชารักษาอย่างนั้น โอ๊ย.ท่านโดดลงเลยนะ โอ๊ย.ไม่ได้ ๆ เด็กตายหมด ๆ ตายหมดแล้วเด็ก ท่านโดดลงมาเลย เนอะ ท่านมาเฉพาะ เวลาจำเป็น เวลามานี้เทวดาล้อมรอรออยู่นะ เป็นอย่างนั้น พระจิตตคตุตต์ พวกเทพรักมากที่สุด เป็นคนละนิสัยวาสนา อันนี้ไม่ได้เหมือนกันหมด อย่างสมัยปัจจุบันนี้หลวงปู่มั่น กับหลวงปู่ฝั้น หลวงปู่มั่นเป็นที่หนึ่ง หลวงปู่ฝั้นเป็นที่สอง ต่อจากนั้นก็ป็นลำดับกันไป ที่เด่นมากที่สุดก็คือหลวงปู่มั่น นี่ละเด่นมาก กับพวกเทพนี้ไม่ว่าไปอยู่ที่ไหนพวกเทพ รักท่านมาก เทพไม่ใช่เทพธรรมดา สวรรค์ชั้นพรหมก็ยังมา แต่ที่รักษาท่านธรรมดาเป็นประจำท่านว่า จนท่านห้ามพระ

คือแต่ก่อนมันไม่มีส้วมซึมอย่างนี้ ส้วมซูดเป็นหลุมธรรมดา ทีนี้เวลาทำส้วมท่าน ห้ามพระไม่ให้ไปทำส้วมทางด้านนั้น ๆ นั่นท่านบอกแล้วนะ พวกเทพเขามาต่อว่า อย่าง นั้นแล้ว ให้ทำทางด้านอื่น ทางนี้เป็นทางพวกเทพเขาเข้ามาหาเราท่านว่า เป็นทางโล่ง แฉ่งเขามาหาเรา ท่านว่าอย่างนั้น ทำเลทางนี้ไม่มีพระด้วย คือถ้ามีพระที่ไหนมากพวก เทพจะไม่ไป เขาเคารพพระ ทีนี้บางทีมาเห็นพระนอนหลับครอก ๆ อยู่ เขาก็ไปฟ้อง ท่าน ท่านก็มาดูพระ นั่นเห็นไหมละ วางอะไรไม่เป็นระเบียบนี้เขามาฟ้องนะ ฟังซิ พวก เทพเขามาหาท่าน เขามาฟ้องเรื่องพระนอน พระทำไมเป็นกิริยามารยาทที่สวยงามสงบ เสี่ยมงามตา แต่ทำไมพระองค์นั้น ๆ นอนหลับครอก ๆ เหมือนคนตาย เป็นลักษณะ ที่เนื้อที่ตัว อย่างนี้ไม่เหมาะไม่สวยงาม เขาไปฟ้องท่าน

ท่านก็เลยเตือนพระ เพราะแต่ก่อนไม่มีพระมาก อยู่กับท่านไม่กี่องค์ ถ้าวันไหน พวกเทพจะมาท่านจะมาเตือนพระ วันนี้พวกเทพจะมา เวลาเท่านั้น นั่นบอกแล้วนะ ใครจะนอนเสียก่อนหน้าก็นอนเสีย ไม่นอนก็ให้รักษาความสงบเรียบร้อย ประมาณผ่าน ไปนั้น พวกเทพกลับไปแล้วจะพักผ่อนค้อยนอนกัน ให้พากันระมัดระวัง เพราะศาสนา เป็นเจดีย์ของโลก เราก็คือเป็นเจดีย์ของโลกประเภทหนึ่ง เพราะฉะนั้นอย่าให้เขาเห็นอะไร ที่ไม่เป็นมงคล เขามาเพื่อมงคล เราควรจะทำปฏิบัติให้เป็นมงคลแก่เขาอย่างไรก็ให้ปฏิบัติ การรักษากิริยามารยาทเป็นเรื่องพระเราอันดับหนึ่ง นั่นฟังซินะ ให้เรียบร้อยทุกอย่าง ท่านเตือนนะ เวลาพวกเทพมาห้ามไม่ให้ไปทำส้วมทำถ่านทางนี้ด้วย แล้วส่วนมากพระ จะไม่อยู่ทางด้านนี้

เขาเป็นอย่างนั้นมาตั้งแต่ิมพวกเทพ ที่ไหนมีพระซุมเขาจะไม่เข้า เขาจะมาทาง พระहां ๆ แล้วมาด้วยความสงบงบเงียบทีเดียว มาฟังเทศน์ฟังธรรมจากท่าน แต่พวก เทพทั้งหลายเขาจะมีผู้เดียวเป็นหัวหน้าทำหน้าที่แทน คือพวกเทพนั้นมีข้อข้องใจสงสัย อะไรถามหัวหน้า แล้วหัวหน้าก็นำเรื่องนั้นเข้ามาถามท่าน ท่านก็ตอบแล้วพวกนี้ก็เข้าใจ หมด นั่นละที่ว่าท่านแก้ปัญหาวะตาด ดั่งในครั้งพุทธกาล อดุฒรตเต เทวปัญหาก์ คือ ตอนหกทุ่มล่วงไปแล้วนั้น แก้ปัญหาและเทศนาว่าการโปรดพวกทวยเทพ ท่านบอกไว้ แล้วในพุทธกิจ ๕ ประการ ที่นี้เวลาที่มีผู้ถามก็มาเฉพาะหัวหน้า หัวหน้าก็ถามมา ท่าน ตอบ ตอบไปคนนั้นเข้าใจหมด ๆ นี่หลวงปู่มีนะ เรียกว่าท่านชำนาญมากเรื่องเทพ ท่านพูดเรื่องเทพเหมือนเราพูดเรื่องผู้คนธรรมดา เพราะท่านเคยชินมาก ทุกอย่างเกี่ยวกับพวกเทพชั้นไหนท่านเข้าใจหมด

นี่ละที่ว่าเวตดาไม่มี พวกตาบอดมันกำลังจะทำลายศาสนาเวลานี้ละ ศาสดาองค์ เอกสอนไว้ว่า สอนมนุษย์เวตดาทั้งหลายเหล่านี้สอนแบบเดียวกันหมด เหมือนกัน อยู่ในคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างเดียวกัน สอนทั้งมนุษย์ สอนทั้งทวยเทพคือเวตดาทั้งหลาย ตลอดเปรตผีอะไร ท่านสอนไว้หมด ในธรรมท่านมีอย่างนั้น แต่เราลบลอก เสียว่าพวกเทวบุตรเวตดาไม่มี ก็มีตั้งแต่มนุษย์ขึ้นเหม็นเต็มบ้านเต็มเมืองเวลานี้ ไปไหน มันจะเหม็นคลุ้งไปหมดมนุษย์เรา หากความหอมหวานไม่ได้ มันเหม็นด้วยความชั่วช้า ลามก เหม็นด้วยการหาบาปหากรรมด้วยการทำความชั่วนั้นแหละ เวลานี้เป็นอย่าง นั้น

เมืองไทยนี้เป็นเมืองพุทธ ฟัน้องทั้งหลายควรสะดุดบ้าง พระพุทธเจ้าเป็น ศาสดาองค์เอก ฟังชีวาศาสดาองค์เอก พวกเรานี้เกิดมาเต็มบ้านเต็มเมือง ใครเป็น ศาสดาองค์เอกแทนพระพุทธเจ้ามีไหม แล้วทำไมถึงยกทัพไปจับพระพุทธเจ้ามาทุ้มลง ๆ ทั่วทั้งแดนโลกธาตุมีแต่พวกเปรตพวกผีจับพระพุทธเจ้าทุ้มลง ด้วยการลบล้างอรรถ ธรรมของพระพุทธเจ้ามีอย่างเหรอ มันเข้ากันได้เหรอกับเราเป็นชาวพุทธ ขอให้พากัน เคารพนะ ทุกอย่างทีศาสดาสอนมาแล้วแม่นยำหมดทุกอย่าง เช่นเดียวกับกิเลส กิเลส ออกอุบายใดโกหกทั้งนั้น เพราะฉะนั้นกิเลสกับธรรมจึงเป็นข้าศึกกัน กิเลสเป็นฝ่าย หลอกหลวงตมตุนล้วน ๆ ไม่มีความจริงกับกิเลส แต่ธรรมมีแต่ความจริงล้วน ๆ ความ หลอกไม่มี เวลานี้เรากำลังถูกกองทัพกิเลสในหัวใจเรานั้นแหละ มันบีบบี้สีไฟเราให้ได้ สร้างความทุกข์ร้อนขึ้นใส่ตัวแล้วยังไม่แล้ว ยังกระจายออกไปประกาศกันด้วยความเลว ร้ายของตัวเอง แล้วลบล้างศาสนาของพระพุทธเจ้าตลอดมาอย่างนี้

ที่นี้พูดถึงเรื่องความทุกข์ร้อน ไม่มีใครทุกข์ร้อนยิ่งกว่ามนุษย์ที่ประกาศตนว่า เก่งกว่าศาสดานะ ศาสดาท่านไม่ได้ทุกข์ร้อน พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระสาวกทุก ๆ

องค์ ตั้งแต่วันกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้วท่านไม่มีทุกข์ในหัวใจเลย มีก็มีตั้งแต่เจ็บท้องปวดหัว เจ็บไข้ได้ป่วยธรรมดา นี่เป็นเรื่องของธาตุขันธ์ซึ่งเป็นตัวสมมุติ โลกเขามียังไงท่านก็มีอย่างเดียวกัน แต่ไม่สามารถจะไปชิมซาบจิตใจของท่านให้กังวลุ่นวายเป็นความทุกข์ได้เหมือนโลกทั่ว ๆ ไป ผิดกันตรงนี้นะ พระอรหันต์ไม่มีทุกข์ทางใจตั้งแต่กิเลสขาดสะบั้นลงไป เพราะกิเลสเป็นสาเหตุให้ทำกรรมทั้งนั้น เมื่อกิเลสซึ่งเป็นตัวเหตุทำกรรมพังลงไปแล้วทุกข์ก็ไม่มี

พระอรหันต์นับแต่พระพุทธเจ้าลงมาจึงไม่เคยมีทุกข์ ตั้งแต่วันตรัสรู้ปั้งขึ้นมาเท่านั้น ทุกข์ดับพร้อมกันหมดกับกิเลสดับไป เรื่องธาตุเรื่องขันธ์ท่านเหมือนเรา อันนี้มีเหมือนกัน ต่างกันตั้งแต่ว่าทุกข์เหล่านี้ไม่ชิมซาบจิตใจให้ท่านเป็นทุกข์ทางใจได้ ไม่มีทุกข์ทางใจท่านไม่มี มีแต่ทุกข์ทางร่างกาย เพราะนี้เป็นสมมุติ สมมุติกับสมมุติก็รับกันได้ เช่น เย็นร้อนอ่อนแข็ง อันนี้ก็เป็นสมมุติ เย็นร้อนอ่อนแข็งก็เป็นสมมุติที่รับกันได้ แดดร้อนก็ว่าร้อน หนาวก็ว่าหนาว แน่ เป็นธรรมดามันรับกันได้ ส่วนใจไม่มีสมมุติอันใดเข้าไปเจือปนเลย ท่านจึงไม่มีทุกข์ นี่ละคุณค่าหรือมหาคุณของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ที่มาสั่งสอนโลกด้วยความเมตตาท่านสอนอย่างนี้ ขนาดนั้นความเมตตา สัตว์โลกยังไม่ยอมรับยังจะพากันบิ่นลงนรก ที่พระพุทธเจ้าไปปิดเอาไว้ ปิดเอาไว้ไม่ให้ลงนรกด้วยการไม่ให้ทำบาปมันก็ฝืนทำบาป เปิดทางนรกอยู่จนได้ ตายแล้วก็ไปตกนรก พระพุทธเจ้าที่สอนนั้นไม่ตกนะ

พวกเราทั้งหลายจะไปตกนรกไปสวรรค์ เพราะฉะนั้นจึงให้ดูตัวเราให้ดี เราอย่าอวดเก่งกว่าพระพุทธเจ้านะ พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เลิศเลอทั้งนั้น เรายี่เลวด้วยกัน คลังกิเลสที่อยู่กับเรา ส้วมถ่านคือความโลภ ความโกรธ ความหลง อยู่กับเราทุกคน เราจะเอาอันนี้ไปอวดพระพุทธเจ้าได้ยังไง ศาสดาองค์เอกท่านไม่มีสิ่งเหล่านี้ สิ่งเหล่านี้เป็นมหากัณฑ์ ท่านปัดออกหมดจากพระทัยคือใจของท่าน ตลอดสาวกไม่มี พวกเรานั้นเต็มให้พากันระมัดระวังนะ วันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ละ ไม่เทศน์มากนัก ว่าไม่มากก็มากอยู่นะ เอาละพอ